

VLAAMSE RAAD

ZITTING 1992-1993

24 JUNI 1993

ONTWERP VAN DECREET

houdende de toekenning van zendvergunningen
aan de omroeporganisaties

VERSLAG

uitgebracht namens de Commissie voor de Media
door de heer F. Sarens

Samenstelling van de Commissie :

Voorzitter : de heer W. Seeuws.

Vaste leden : de heren S. De Clerck en G. Geens, mevrouw L. Nelis-Van Liedekerke en de heren F. Sarens en E. Van Rompuy ;
de heren M. Bartholomeeussen, W. Seeuws, G. Swennen en D. Van der Maelen ;

de heren H. Coveliers, A. Denys en D. Van Mechelen ;

mevrouw M. Dillen ;

de heer H. Olaerts ;

de heer H. Van Dienderen.

Plaatsvervangers :

de heren W. Demuyt en P. Desmet, mevrouw A. Leysen en de heren E. Schuermans en B. Vandendriessche ;

de heren F. Dielens, M. Logist, L. Peeters en J. Vande Lanotte ;

de heren P. Dewael, L. Monset en R. Wierinckx ;

de heer W. Verreycken ;

de heer P. Van Grembergen ;

de heer J. Geysels.

Zie :

298 (1992-1993)

— Nr. 1 : Ontwerp van decreet

— Nr. 2 : Amendementen

INHOUD

1.	Algemene bespreking	
A.	Toelichting door de heer H. Weckx, Vlaamse minister van Cultuur en Brusselse Aangelegenheden	3
B.	Opmerkingen en vragen van de leden met antwoord van de minister	
	a) De adviezen van de Raad van State	5
	b) De culturele erkenning van een omroepvereniging versus het verstrekken van de technische zendvergunning aan een omroepvereniging	7
	c) De verhouding met het federale niveau en de Franse Gemeenschap	7
	d) Een grote bevoegdheid voor de Executieve	9
	e) Het voorliggend ontwerp van decreet als onderdeel van een globale herziening van de mediawetgeving	9
	f) Varia (taalgebruik ; het begrip radiotransportvergunning ; kabelmaatschappijen)	10
II.	Artikelsgewijze bespreking	10
III.	Eindstemming	14
	Tekst aangenomen door Commissie	15

DAMES EN HEREN,

De Commissie voor de Media van de Vlaamse Raad behandelde op donderdag 29 april en dinsdag 25 mei 1993 het ontwerp van decreet houdende de toekenning van zendvergunningen aan de omroeporganisaties.

1. ALGEMENE BESPREKING**A. Toelichting door de heer H. Weckx, Vlaamse minister van Cultuur en Brusselse Aangelegenheden**

De minister geeft volgende algemene toelichting bij het voorliggend ontwerp van decreet.

Het ontwerp van decreet heeft tot doel de algemene regelen met betrekking tot de zendvergunningen voor de omroepen van de Vlaamse Gemeenschap en van de door haar erkende omroepen vast te leggen. Tot voor 1991 werd algemeen aangenomen dat het afleveren van de zendvergunning een federale bevoegdheid was, die evenwel slechts kon worden uitgeoefend nadat de Gemeenschap een omroep had erkend.

In zijn arrest nummer 1/91 van 7 februari 1991 gaat het Arbitragehof er evenwel van uit dat de gemeenschappen inzake radio en televisie, met uitzondering van de mededelingen van de federale regering, de volle bevoegdheid hebben.

Dit betekent volgens het Arbitragehof dat de Vlaamse Gemeenschap ten volle haar culturele bevoegdheid kan uitoefenen, en dit zonder enige inmenging van de federale overheid op het beleid inzake radio en televisie. De federale overheid moet dus enkel, om de integratie van de **radio-electrische** golven mogelijk te maken en om wederzijdse storingen te vermijden, instaan voor de algemene politie van de radio-electrische golven.

Deze opdracht omvat volgens het Hof de bevoegdheid om de technische normen betreffende het toekennen van de frequenties en betreffende het vermogen van de zendtoestellen uit te vaardigen die gemeenschappelijk moeten blijven voor het geheel van de radiobereikgeving, ongeacht hun bestemming, en de bevoegdheid een technische controle te organiseren en de bedoelde normen strafbaar te stellen.

De uitoefening van die bevoegdheid dient evenwel zo geregeld te worden dat zij geen afbreuk doet aan de bevoegdheid van de gemeenschappen aan wie de aangelegenheid van de radio-omroep in principe is toevertrouwd. Laatstgenoemde bevoegdheid omvat de bevoegdheid om met inachtneming van de federale technische normen de technische aspecten te regelen die specifiek zijn voor de materie radio-omroep en de frequenties toe te wijzen. De gemeenschappen kunnen alle technische normen, ook de federale, toepassen bij de uitoefening van hun vergunnings- of erkenningsbevoegdheid.

Het Arbitragehof vernietigt in arrest nummer 1/91 dan ook de artikelen 3, 10 en 11 van de wet van 30 juli 1979 betreffende de radiobereikgeving, in zoverre ze de federale overheid er toe machtigen om de aangelegenheid 'radio-omroep' zonder beperkingen te regelen.

Het Arbitragehof stelt dat artikel 3 van de wet de regels schendt die door of krachtens de Grondwet zijn vastgelegd voor het bepalen van de onderscheiden bevoegdheid van de Staat, de Gemeenschappen en de Gewesten, in zoverre het de federale overheid er op een onbegrensde wijze toe **macht-**

tigt om de normen betreffende de uitzendingen van private radio's te bepalen, en diezelfde overheid aanwijst als de overheid die bevoegd is om de vergunningen tot exploitatie van dergelijke radio's te verlenen.

Ook ten aanzien van de artikelen 10 en 11 van de wet van 30 juli 1979 stelt het Arbitragehof schending van de respectieve bevoegdheden vast.

In zijn advies L.19964/8 van 20 juni 1990 over een voorstel van decreet houdende de organisatie en erkenning van lokale radio's, over amendementen en over een subamendement op dat voorstel (Stukken Vlaamse Raad, 285 (1989-1990), nrs. 1, 2 en 3) heeft de Raad van State aandacht besteed aan deze problematiek.

Dit ontwerp sluit aan bij het arrest van het Arbitragehof en bij het vermelde advies van de Raad van State en heeft tot doel de bevoegdheid van de Vlaamse Gemeenschap ten volle te benutten. Waar het de minister voorkomt dat het Arbitragehof zijn redenering tot de private radio's heeft beperkt, besteedt het voorliggend ontwerp van decreet aandacht aan alle private radio-omroepdiensten en aan de openbare omroep. De bevoegdheid van de gemeenschappen slaat immers op de totaliteit van radio en televisie.

Het ontwerp gaat ervan uit dat de gemeenschappen, op de door de bijzondere wetgever bepaalde uitzonderingen na, volledig bevoegd zijn voor radio en televisie. In uitvoering van het regeerakkoord wordt ten volle de technische bevoegdheid over de media opgenomen.

Het ontwerp volgt de overwegingen van het Arbitragehof waarin wordt gesteld dat de federale overheid, onder meer om storingen te vermijden, moet instaan voor de algemene politie van de radio-electrische golven en daarom bevoegd blijft om de technische normen betreffende het toekennen van de frequenties en betreffende het vermogen van de zendtoestellen uit te vaardigen die gemeenschappelijk moeten blijven voor het geheel van de radiobeachting.

Het ontwerp bepaalt dat voor het bezitten of exploiteren van omroepzendapparatuur een vergunning van de Vlaamse Executieve noodzakelijk is, het bepaalt de voorwaarden voor het bekomen van de zendvergunning en legt het principe vast dat de titularissen de kosten voor het uitreiken of wijzigen van vergunningen en voor het toezicht op de vergunningen aan de Vlaamse Gemeenschap moeten betalen.

De Vlaamse Gemeenschap gaat ervan uit dat niet alleen de zendapparatuur maar ook de apparatuur voor het transport van signalen die onlosmakelijk met de omroepfunctie verbonden zijn onder de bevoegdheid van de Gemeenschap ressorteren.

De Raad van State heeft met die visie ingestemd en heeft dat principe intussen opnieuw bevestigd.

In een advies van 3 maart 1993 over een voorstel van wet tot wijziging van de wet van 6 februari 1987 betreffende de radiodistributie- en teledistributienetten en betreffende de handelspubliciteit op radio en televisie met betrekking tot het overbrengen van signalen door niet-openbare regionale televisie-omroepen (Gedrukte Stukken Kamer, 1992-1993, nr. 755/1 – wetsvoorstel van de heren De Clerck en Van Rompuy) heeft de Raad van State, afdeling wetgeving, verenigde Kamers, de stelling bevestigd dat ook de straalverbindingen tot de bevoegdheid van de gemeenschappen behoren.

Ter bevestiging van de bestaande toestand heeft de openbare omroep noch voor de omroepzendapparatuur noch voor de omroeptransportinfrastructuur een aparte vergunning nodig.

De minister stelt dat hij voor een efficiënte uitvoering van het decreet opteert, zonder dat daarvoor grote eigen Vlaamse diensten moeten worden opgezet. Wel moet een kern aanwezig zijn om te beoordelen welke akkoorden moeten worden afgesloten of welke maatregelen moeten worden genomen.

Het ontwerp legt het principe vast dat de Vlaamse Gemeenschap, onafgezien van het feit dat zij taken zelf uitvoert of laat uitvoeren, voor de uitgaven kan worden vergoed. De Vlaamse Gemeenschap kan daarvoor akkoorden afsluiten met de federale overheid maar zou een aantal taken ook aan de BRTN kunnen toevertrouwen.

Tenslotte beklemtoont de minister nogmaals dat de controle van het spectrum, de zogenaamde ethercontrole, samen met de coördinatie van de frequenties, ook na het arrest van het Arbitragehof een federale bevoegdheid is gebleven. Steeds opnieuw blijkt men daarvoor de bevoegdheid bij de gemeenschappen te leggen.

De minister voert gesprekken met de Franse Gemeenschap en met de federale overheid om tot praktische afspraken, ook inzake controle, te komen. Elke Gemeenschap moet autonoom zijn eigen bevoegdheid kunnen uitoefenen en zijn eigen mediabeleid kunnen voeren.

Daar frequenties niet aan taalgrenzen gebonden zijn, impliceert dit evenzeer dat het beleid van elke Gemeenschap ten volle rekening houdt met de rechtmatige belangen van de media die door een andere Gemeenschap zijn erkend.

Dit ontwerp van decreet is volgens de minister een eerste stap in het opnemen van de eigen bevoegdheid. Op voorwaarde dat door de federale overheid een ordening van het lokale radiogebeuren wordt gerealiseerd en bestendigd, zal het ontwerp het mogelijk maken dat de Vlaamse Gemeenschap zelf zal kunnen beslissen over wijzigingen van frequenties, wijzigingen van uitzendplaats en dergelijke.

B. Opmerkingen en vragen van de leden met antwoord van de minister

a) De adviezen van de Raad van State

Een lid merkt op dat over het voorliggend ontwerp-decreet tot drie maal toe het advies van de Raad van State werd gevraagd. Hij betreurt dat geen synoptische tabel werd gemaakt die de opeenvolgende aanpassingen van het oorspronkelijke ontwerp-decreet in antwoord op de bemerkingen van de Raad van State aanschouwelijker had kunnen maken.

De minister antwoordt dat de drie adviezen van de Raad van State aan het ontwerp-decreet werden toegevoegd, alhoewel dit strikt genomen niet verplicht is. Het toevoegen van een synoptische tabel lijkt de minister overbodig, ook al omdat het advies van de Raad van Staat op één punt na artikel 3, cfr. infra — volledig gevolgd werd.

Het lid repliceert dat het advies van de Raad van State niet boven elke betwisting verheven is. Zo is hij het met name niet eens met de Raad van State wanneer deze in zijn eerste advies stelt dat de verbeurdverklaring van de **omroep**-zendapparatuur — artikel 7 — niet weerhouden mag worden als straf (Stuk 298 (1992-1993)-Nr. 1, p. 25). Volgens hem is verbeurdverklaring in dit geval de enige adequate straf en had de Executieve deze bepaling niet mogen schrappen.

De minister is het hiermee fundamenteel oneens. Hij verwijst naar de motivatie van de Raad van State, namelijk dat het de decreetgever niet is toegestaan af te wijken van de bepalingen van Boek 1 van het Strafwetboek en meer bepaald dat hij onbevoegd is om als straf in een andere verbeurdverklaring te voorzien dan die welke in Boek 1 is geregeld. Bovendien dient erop gewezen dat de politie op de ether een federale bevoegdheid blijft, en dat overlappingsen tussen de sanctionerende bevoegdheid van de federale, respectievelijk de Vlaamse overheid inzake zendvergunningen dan ook zo veel mogelijk vermeden moeten worden.

Een ander lid merkt op dat de Executieve geen rekening heeft gehouden met de opmerkingen van de Raad van State op artikel 3 van het ontwerp-decreet. Reeds in zijn eerste advies, maar ook in het tweede en het derde, stelt de Raad van State dat het principe van de vergunningsplicht federaal moet blijven, maar niettemin heeft de Executieve artikel 3 gehandhaafd. In zijn tweede advies wijst de Raad van State erop dat indien deze bevoegdheid aan de gemeenschappen wordt toegekend, deze laatste in principe zouden kunnen beslissen om eventueel af te zien van een vergunningsstelsel, wat onverenigbaar is met de aan de federale overheid toekomende politiebevoegdheid en met haar volkenrechtelijke aansprakelijkheid. De verplichting voor België tot het invoeren van een vergunningsstelsel vloeit immers voort uit het Internationaal Verdrag betreffende de **televerbindingen**, opgesteld te Nairobi op 6 november 1982 en goedgekeurd bij wet van 26 augustus 1986.

De minister antwoordt dat hij het advies van de Raad van State op dit punt bewust niet gevolgd heeft. Het advies komt er op neer dat de Raad van State een eigen interpretatie geeft aan arrest 1/91 van 7 februari 1991 van het Arbitragehof en inzonderheid aan het dispositief van het arrest waarbij artikelen 3, 10 en 11 van de wet van '79 worden vernietigd. Volgens de minister schiet de juridische argumentatie van de Raad van State hier te kort, en voelde de Executieve zich niet verplicht de Raad van State in zijn eenzijdige interpretatie van het arrest van het Arbitragehof te volgen. De bedoeling van het voorliggend ontwerp-decreet was dat de Vlaamse Gemeenschap in uitvoering van het arrest van het **Arbitragehof** zijn volle bevoegdheid inzake zendvergunningen zou kunnen uitvoeren, wat verwoord wordt in artikel 3 van het **voorliggend** ontwerp-decreet. De Executieve heeft artikel 3 dan ook bewust niet willen aanpassen aan het advies van de Raad van State.

Volgens de minister gaat de Raad van State eveneens te ver in zijn interpretatie van de volkenrechtelijke verbintenissen van de Belgische staat. Indien de gemeenschappen bevoegd zijn voor het afleveren van de zendvergunningen, dan is de juridische logica dat zij ook over vrijstellingen van vergunningen kunnen beslissen.

De minister voegt er nog aan toe dat de Franse Gemeenschap haar bevoegdheid inzake zendvergunningen reeds **decretaal** heeft geregeld, en dat dit tot nu toe geen protest heeft uitgelokt, ook niet vanwege de federale PTT.

Hetzelfde lid vraagt tenslotte of voor het tweede, grondig gewijzigd voorontwerp van decreet, geen nieuw advies van de Mediaraad ingewonnen moest worden. De minister antwoordt bevestigend en stelt dat dit ook gebeurd is. De **Mediaraad** had geen opmerkingen bij dit tweede voorontwerp. Aangezien de Mediaraad de Executieve adviseert, worden haar adviezen niet opgenomen in de stukken van de Vlaamse Raad. De minister voegt er nog aan toe dat de adviezen van de Mediaraad steeds geraadpleegd kunnen worden op het secretariaat van de Vlaamse Raad. Alle adviezen worden

immers krachtens artikel 4 van het decreet van 2 mei 1985 houdende oprichting van de Vlaamse Mediaraad aan de Vlaamse Raad bezorgd.

b) De culturele erkenning van een omroepvereniging versus het verstrekken van de technische zendvergunning aan een omroepvereniging

Een lid merkt op dat tot nu toe de erkenning van een omroeporganisatie een Vlaamse, het verstrekken van de zendvergunning een federale bevoegdheid was. Aangezien het voorliggend ontwerp-decreet deze bevoegdheidsverdeling opheft, en zowel de erkenning als het verstrekken van de zendvergunning aan de Vlaamse decreetgever wordt toevertrouwd, is het volgens het lid logisch dat voortaan erkenning — cultureel aspect — en zendvergunning — technisch aspect — in één en dezelfde procedure verleend worden. Hij voegt eraan toe dat ook in de tekst van artikel 3 deze binding wordt gemaakt wanneer gesteld wordt dat het opschorten van de erkenning automatisch het opschorten van de zendvergunning tot gevolg heeft.

Hierbij aansluitend vraagt het lid of elke omroeporganisatie die momenteel erkend is op basis van het voorliggend ontwerp-decreet en de uitvoeringsbesluiten die erop zullen volgen, ook haar zendvergunning zal kunnen behouden, of dat er daarentegen nieuwe aanvragen gedaan zullen moeten worden. Het lid merkt op dat op deze manier het debat over de erkende omroeporganisaties terug geopend zou worden, en hij vraagt zich af of dit de bedoeling van voorliggend ontwerpdecreet kan zijn.

De minister antwoordt dat het verschil tussen de culturele erkenning en het verlenen van de technische zendvergunning om twee redenen werd gehandhaafd. In de eerste plaats omdat dit verschil ook in het decreet op de lokale radio's werd ingeschreven, en er dus een precedent ter zake bestaat, en ten tweede omdat de omroeporganisaties die hun programma's via de kabel verspreiden, geen omroepzendvergunning nodig hebben.

c) De verhouding met het federale niveau en de Franse Gemeenschap

Een lid gaat ervan uit dat, vermits de algemene politie van de radio-electrische golven federale bevoegdheid blijft, ook de controle op de algemene regelgeving inzake de zendvergunningen federale bevoegdheid is. Hij vraagt of deze controle zal uitgeoefend worden door het Belgisch Instituut voor Postdiensten en Telecommunicatie (BIPT), en zo ja, of deze parastale ondertussen reeds opgericht en in werking is.

Een ander lid vestigt de aandacht op de problematiek van de samenwerkingsakkoorden tussen de gemeenschappen waarnaar ook de Raad van State (pagina 17) verwijst. Volgens het lid is dergelijk akkoord tussen de Vlaamse en Franse Gemeenschap noodzakelijk om ook in Brussel een evenwichtig en voor alle partijen toegankelijk medialandschap uit te bouwen, en hij vraagt dan ook of dergelijk samenwerkingsakkoord in voorbereiding is.

In dit verband verwijst hij naar klachten van Franstaligen uit de zes Vlaamse randgemeenten rond Brussel die beweren geen toegang te krijgen tot de uitzendingen van de Franstalige zenders. Het lid vraagt of deze informatie correct is, en zo ja, of dit louter te wijten is aan de politiek van de kabelmaatschappijen dan wel beantwoordt aan een bewuste politiek van de Vlaamse regering. Het lid wijst erop dat de Vlamingen wél toegang hebben tot alle Franstalige zenders,

en dat het dan ook niet verdedigbaar is de Franstaligen uit de rand dit recht te ontfangen.

De minister antwoordt dat momenteel zowel onderhandelingen met het federale niveau — minister Coëme — als met de Franse Gemeenschap — aanvankelijk minister Anselme, momenteel minister Di Rupo — worden gevoerd. De gesprekken met de federale overheid betreffen de ethercontrole, deze met de Franse Gemeenschap beogen inzake radio- en televisie-uitzendingen een maximale vorm van reciprociteit tussen de twee gemeenschappen tot stand te brengen.

Wat de onderhandelingen op federaal vlak betreft, werd met minister Coëme reeds een eerste afspraak gemaakt. Het gevolg is dat de federale overheid terug ethercontrole uitvoert en optreedt tegen overtreders van de reglementering ter zake. Op termijn moet deze controle worden uitgeoefend door het BIPT ; deze parastatale is nog niet volledig operationeel'.

De onderhandelingen met de Franse Gemeenschap zijn nog niet rond. Over een aantal punten werd met de voormalige minister bevoegd voor de media, minister Anselme, weliswaar een principiële akkoord bereikt, maar aangezien afgesproken werd dat er pas een globaal akkoord zou zijn indien men akkoord was over alle onderdelen, dient met de huidige minister bevoegd voor de media, de heer Di Rupo, eigenlijk over alle onderdelen terug onderhandeld te worden.

Met minister Anselme was voor de totaliteit van het grondgebied waarvoor de Franse, respectievelijk de Vlaamse gemeenschap bevoegd zijn, een principiële akkoord bereikt inzake reciprociteit voor zowel de twee openbare omroepen als de niet-openbare omroepen van de twee gemeenschappen. Voor de betaaltelevisie lag een analoog akkoord binnen handbereik.

De onderhandelingen zijn echter vastgelopen op de regionale televisie. Hier blijft de Franse Gemeenschap aandringen op toegang voor Télé-Bruxelles tot een gedeelte van het Vlaams grondgebied, in casu de rand rond Brussel, terwijl de Vlaamse Gemeenschap zich strikt houdt aan het decreet op de regionale televisie en inzonderheid aan het uitvoeringsbesluit dat de zendterritoria vastlegt. De minister beklemtoont dat hij op dit punt tot geen enkele toegeving bereid is, wat verklaart waarom momenteel nog geen globaal akkoord met de Franse Gemeenschap kon afgesloten worden. De minister voegt eraan toe dat de Franse Gemeenschap met haar eis tot toegang tot het Vlaams grondgebied voor Télé-Bruxelles eigenlijk in problemen komt met het eigen Franse decreet op de regionale televisie. Naar analogie met het Vlaams decreet beperkt dit decreet het zendgebied tot het Frans grondgebied. Indien **Télé-Bruxelles** met andere woorden zou uitzenden op Vlaams grondgebied, overtreedt deze zender het eigen decreet.

De minister stelt duidelijk dat de standpunten momenteel diametraal tegenover elkaar staan, en dat hij niet ziet hoe op korte termijn een globaal samenwerkingsakkoord met de Franse Gemeenschap tot stand zou kunnen komen. Hij benadrukt nochtans dat Vlaanderen niets verweten kan worden. Als meest bekabelde regio ter wereld heeft Vlaanderen be-
wezen ter zake een zeer open politiek te voeren.

¹ Zie in dit verband de Vraag om Uitleg van de heer H. Van Dienderen tot de heer H. Weckx, Vlaams minister van Cultuur en Brusselse Aangelegenheden, over klachten inzake de niet-naleving van de technische zendnormen door private radio's, opgenomen in het Beknopt Verslag van de Vlaamse Raad van 13 mei 1993, pp. 24-28 en — te verschijnen — in de Handelingen van de Vlaamse Raad van mei 1993.

d) Een grote bevoegdheid voor de Executieve

Een lid merkt op dat dit ontwerp-decreet slechts het algemene kader van de regionalisering van het systeem van de zendvergunningen schetst. De concrete invulling van deze algemene regelgeving zal gebeuren op basis van **uitvoeringsbesluiten**, wat betekent dat de Vlaamse regering een grote inbreng krijgt. Het lid vraagt of en in hoeverre het parlement bij de totstandkoming van deze uitvoeringsbesluiten betrokken zal worden.

Een ander lid is van mening dat de regering té veel macht naar zich toetrekt. Zij vraagt zich met name af waarom de modaliteiten en de procedure voor het aanvragen, het wijzigen, het schorsen of het intrekken van de **omroepzendvergunningen** — artikel 3, paragraaf 3 — niet rechtstreeks in het voorliggend ontwerp-decreet werden ingeschreven. Artikel 3 geeft deze bevoegdheid aan de Vlaamse Executieve, wat volgens het lid de rechtszekerheid aantast.

De minister repliceert dat de Vlaamse Executieve alleen de modaliteiten en de procedure kan bepalen. Men gaat hier niet verder dan in andere decreten.

Wat de parlementaire controle betreft, voegt de minister eraan toe dat hij steeds bereid is de uitvoeringsbesluiten aan de Commissie voor de Media voor te leggen.

e) Het voorliggend ontwerp-decreet als onderdeel van een globale herziening van de mediawetgeving

Een lid herinnert aan het ontwerp van decreet betreffende de erkenning en de vergunning van de kabelradio- en kabeltelevisienetten en betreffende de bevordering van de verspreiding en de produktie van televisieprogramma's (Stuk 540 (1990-1991) - Nr.1) dat tegemoet wil komen aan een aantal evoluties die zich sinds het kabeldecreet van 28 januari 1987 in de mediawetgeving hebben voorgedaan, met name de staatshervorming van 1988, de Europese richtlijn 'Televisie zonder Grenzen' van 3 oktober 1989 en de arresten 7/90 en 1/91 van het Arbitragehof dat de artikelen 3, 10 en 11 van de wet van 30 juli 1979 heeft vernietigd. Dit decreet werd reeds in 1991 door de Commissie voor de Media besproken en kon, op uitzondering van artikel 9 dat onder meer de delicate aangelegenheid van de toegang tot het grondgebied regelt, bijna op de unanieme instemming van de Commissie rekenen. Dit ontwerp-decreet werd door de huidige Executieve terug ingediend bij de Vlaamse Raad (Stuk 157 (BZ 1992) - Nr. 1) en het lid vraagt zich af waarom de minister in casu de problematiek van de straalverbindingen niet bij wijze van amendement op dit kabeldecreet heeft willen regelen. Volgens hem zou dit vanuit wetgevend oogpunt ordentelijker geweest zijn.

De minister antwoordt dat het hem meer aangewezen leek de problematiek van de straalverbindingen uit het geciteerde ontwerp-kabeldecreet te lichten en deze te incorporeren in het decreet op de zendvergunningen. Op deze manier kon het juridisch hiaat dat sinds het arrest van het Arbitragehof in de Vlaamse Gemeenschap bestond, vlugger opgelost worden. De minister voegt eraan toe dat deze problematiek ook in de Franse Gemeenschap in een afzonderlijk decreet geregeld is.

Dit neemt niet weg dat de Executieve ook de bespreking van het geciteerde ontwerp-kabeldecreet wil verderzetten. Momenteel zijn hierop een aantal amendementen in voorbereiding die de tekst in overeenstemming moeten brengen met het arrest van het Hof **van** Justitie van de Europese **Gemeen-**

schappen van 16 december 1992. Deze amendementen liggen momenteel bij de Mediaraad en de minister hoopt ze tijdens het parlementair reces te kunnen voorleggen aan de Raad van State. Bedoeling is dat het ontwerp-kabeldecreet vlak na het reces in de Mediacommissie behandeld kan worden.

f) *Varia*

Een lid merkt op dat de term ‘Vlaamse Gemeenschap’ in de memorie van toelichting afwisselend als vrouwelijk en als mannelijk substantief wordt gebruikt. Hij betreurt dit slordig **taalgebruik** van een minister bevoegd voor cultuur. De minister antwoordt dat in de toekomst beter op een correct taalgebruik toegekeken zal worden.

Een lid vraagt de **preciese** inhoud van het begrip **radio-transportvergunning**. Vroeger betekende dit niet meer dan de zendvergunning, en hij wenst te vernemen of de term in dit ontwerp-decreet ook als dusdanig werd geïnterpreteerd. De minister antwoordt dat in het voorliggend **ontwerp-decreet** het begrip radiotransportvergunning niet alleen de zendvergunning, maar ook de straalverbindingen behelst.

Een lid vraagt of ook **kabelmaatschappijen** die een omroeptransportvergunning wensen aan te vragen onder dit decreet vallen. De minister antwoordt dat voorliggend decreet betrekking heeft op de omroeporganisaties, en dat de bevoegdheden van de kabelmaatschappijen geregeld worden in het aangekondigde kabeldecreet. Het lid vraagt of een particuliere omroeporganisatie beroep kan doen op de kabel om uit te zenden. De minister antwoordt bevestigend voor wat de particuliere omroeporganisaties betreft.

II. ARTIKELSGEWIJZE BESPREKING

Artikel 1

Bij dit artikel worden geen opmerkingen geformuleerd.

Het artikel wordt unaniem aangenomen.

Artikel 2

Een lid heeft een opmerking bij de definitie van ‘omroepen’, en meer bepaald bij de opsomming van de programma’s die door een omroep kunnen worden uitgezonden. Deze programma’s kunnen volgens de voorliggende tekst bestaan uit ‘klank-, televisie- of andere soort van programma’s’. Volgens het lid is met name de toevoeging van ‘andere soort van programma’s’ ongelukkig gekozen, omdat nu discussie kan rijzen over de soort van programma’s die hiermee worden bedoeld. Volgens het lid zal dit probleem in de nabije toekomst ongetwijfeld rijzen. Hij pleit er dan ook voor de Europese definitie van omroepen te gebruiken. Hierin is enkel sprake van klank- en televisieprogramma’s.

De minister antwoordt dat de voorliggende tekst alleszins geüniformiseerd moet worden wat betreft de omschrijving van de ‘programma’s’ die de omroepen kunnen uitzenden. In de derde paragraaf van artikel 2 wordt de term programma’s omschreven als ‘klank-, televisie- of andere soort van programma’s’, in de vijfde paragraaf als ‘klank-, televisie- of andere soorten van programma’s’. De minister pleit ervoor om ook in de eerste omschrijving te spreken van ‘soorten’ in plaats van van ‘soort’ omdat op die manier duidelijker wordt dat niet één bepaald soort van programma, maar verschillende soorten alternatieve mogelijkheden bedoeld **wor-**

den. Hieronder vallen momenteel onder meer teletekst en data-applicaties, maar er worden eveneens toepassingen mee bedoeld die vandaag moeilijk te voorzien zijn.

Ingaande op de suggestie van de minister dienen de heren S. De Clerck, M. Bartholomeeussen en D. Van Mechelen, mevrouw M. Dillen en de heren P. Van Grembergen en H. Van Dienderen een amendement in (Stuk 298(1992-1993)-Nr.2) ertoe strekkend in de derde paragraaf het woord 'soort' te vervangen door het woord 'soorten'. Dit amendement wordt unaniem aanvaard.

Wat de definitie van het woord omroep betreft, deze gaat terug op de definitie die werd gebruikt in de wet op de radioberechtiging van 30 juli 1979 en in het kabeldecreet van 28 januari 1987. Volgens de vraagsteller is het gebruik van deze definitie anno 1993 niet evident omdat ze ervan uitgaat dat 'andere' soorten van programma's steeds als omroepactiviteit beschouwd kunnen worden, terwijl dit in het huidige snel-evoluerend medialandschap niet noodzakelijk het geval is. Zo is het volgens de spreker betwistbaar of data-applicatie wel als een vorm van omroepen bestempeld kan worden. Deze activiteit ressorteert volgens hem eventueel onder de activiteiten die conform artikel 2 duidelijk niet als omroepactiviteit beschouwd mogen worden, namelijk 'communicatiediensten die informatieve gegevens of andere prestaties op individueel verzoek verstrekken zoals telekopie diensten, elektronische databanken en andere soortgelijke diensten'.

De minister antwoordt dat de term 'data-applicatie' zich inderdaad in de grijze zone tussen omroep- en niet-omroep-activiteit kan bevinden, maar dit sluit niet uit dat er vormen van data-applicatie kunnen ontstaan of bestaan die duidelijk als omroepactiviteit beschouwd moeten worden. Teneinde dergelijke activiteiten niet aan de bevoegdheid van de Vlaamse decreetgever te zien ontsnappen – bevoegdheid die beperkt is tot de omroepactiviteit – pleit de minister er voor om een zo ruim mogelijke definitie van de term 'omroepactiviteit' aan te houden.

Wat de term 'omroeptransportvergunning' betreft, stelt de minister nogmaals dat hiermee ook uitdrukkelijk de straalverbindingen mee bedoeld worden.

Het geamendeerde artikel wordt unaniem aangenomen.

Artikel 3

Een lid heeft vragen bij de juiste interpretatie van paragraaf 1. Hij stelt dat indien bedoeld wordt dat niemand omroepzendapparatuur mag bezitten tenzij hij een uitzendvergunning gekregen bezit, ook handelaars gevisieerd worden, wat volgens hem niet de bedoeling kan zijn. Volgens hem dient duidelijk gespecificeerd dat niemand omroepzendapparatuur mag bezitten met het oog op exploitatie ervan, tenzij hij een uitzendvergunning heeft. Een ander lid sluit zich hierbij aan.

De minister is het eens met de geformuleerde bedenkingen en bevestigt de interpretatie die de voorgaande sprekers aan paragraaf 1 willen geven, namelijk dat enkel diegenen die omzendapparatuur bezitten met het oog op exploitatie ervan over een zendvergunning moeten beschikken. Handelaars in onmzendapparatuur vallen hier duidelijk buiten.

Een ander lid suggereert om in de eerste zin van paragraaf 1 de wending 'omzendapparatuur bezitten of exploiteren' te vervangen door de wending 'omzendapparatuur bezitten en exploiteren'. Hiermee is de binding duidelijker. Een ander lid sluit zich hierbij aan.

De minister is het hier niet mee eens omdat de draagwijdte van paragraaf 1 hiermee verengd wordt. Er bestaan immers vormen van exploitatie die geen bezit impliceren, bijvoorbeeld wanneer geëxploiteerd wordt in naam van een derde. Door het gebruik van het woord 'en' zouden deze gevallen buiten paragraaf 1 vallen, wat niet de bedoeling is. De minister pleit er dan ook voor om de huidige tekst te behouden.

Een volgend lid merkt op dat de termen 'bezitten' en 'eigenaar zijn' vanuit juridisch oogpunt niet helemaal gelijk zijn, en dat ook dit onderscheid tot interpretatieproblemen kan leiden.

Na overleg met deskundigen geeft de minister volgende interpretatie aan paragraaf 1. De bedoeling van artikel 3, paragraaf 1 is om zowel het bezitten als het exploiteren van de omroepzendapparatuur te verbieden. Hiermee wordt bedoeld : het bezitten in functie van een mogelijk gebruik van de apparatuur. De verkoper van omroepzendapparatuur wordt derhalve niet geviséerd. Bezitten moet worden begrepen in de zin van artikel 2228 van het burgerlijk wetboek dat stelt dat bezit het houden of genieten is van een zaak die men in zijn macht heeft of van een recht dat men uitoefent, hetzij in persoon, hetzij door een ander die in zijn naam de zaak in zijn macht heeft of het recht uitoefent.

Een lid vraagt of uit deze interpretatie mag afgeleid worden dat niemand omroepzendapparatuur mag aanschaffen tenzij hij over een zendvergunning beschikt. De minister bevestigt deze interpretatie en verwijst naar artikel 8 van de wet van 30 juli 1979 betreffende de radioberichtgeving dat deze interpretatie expliciet bevestigt : wie **omroepzendapparatuur** bezit zonder dat hij over een uitzendvergunning beschikt, is in overtreding. Een ander lid stelt dat deze interpretatie misbruiken tegengaat en dat hij er zich dan ook volmondig kan achter scharen.

Artikel 3 wordt unaniem aangenomen.

Artikel 4

Bij dit artikel worden geen opmerkingen geformuleerd.

Het artikel wordt unaniem aangenomen.

Artikel 5

Bij dit artikel worden geen opmerkingen geformuleerd.

Het artikel wordt unaniem aangenomen.

Artikel 6

Bij dit artikel worden geen opmerkingen geformuleerd.

Het artikel wordt unaniem aangenomen.

Artikel 7

De heren D. Van Mechelen, G. Geens, P. Van Grembergen en mevrouw M. Dillen dienen een amendement in (Stuk 298 (1992-1993) - Nr. 2) dat ertoe strekt het principe van de gevangenisstraf te laten vallen maar de maximale geldboete te verhogen tot 4.000 frank. Volgens hen is een gevangenisstraf geen opportuun antwoord op dit soort inbreuken.

De minister pleit ervoor de bestaande tekst te behouden. In de eerste plaats omdat de tekst niet gebiedt dat een gevangenisstraf moet opgelegd worden, ten tweede omdat de praktijk — onder meer inzake de lokale radio's — uitwijst dat een dwingend optreden in het medialandschap mogelijk moet zijn, en ten derde om recidivisten af te schrikken.

Een ander lid sluit zich hierbij aan. Hij erkent dat hij normaal tegen het principe van gevangenisstraf is, maar dat in het geval van ernstige overtredingen van de **mediawetgeving**, gevangenisstraf verantwoord is.

Een van de mede-indienaars van het amendement repliceert dat overtreders van de mediawetgeving enkel met hoge geldboeten afgeschrikt kunnen worden. Hij voegt er als extra argument aan toe dat het Parket vervolgingen voor kleine gevangenisstraffen in praktijk toch niet uitvoert, en dat het dus weinig zinvol is deze straf in het decreet in te schrijven.

Een ander lid stelt hierop dat de praktijk eveneens uitwijst dat de parketten niet geneigd zijn op te treden indien enkel geldboetes zijn voorzien. Hij pleit er dus voor om de oorspronkelijke tekst te behouden.

Een volgend lid stelt dat voor beide stellingen argumenten aan te halen zijn. Volgens hem betreft het hier een vraag ten gronde, namelijk de vraag naar de zin en onzin van gevangenisstraffen voor niet-criminele misdrijven. Volgens het lid moet deze vraag in eerste instantie in de federale Commissie voor Justitie beantwoord worden. Vervolgens kan ze dan toegepast worden op een concreet beleidsdomein als mediawetgeving. Het lid pleit er dan ook voor om de tekst voorlopig niet te wijzigen en het amendement niet te aanvaarden.

Een van de mede-indienaars van het amendement stelt dat hij hiermee akkoord kan gaan indien de Commissie zich akkoord kan verklaren met het principe dat gevangenisstraf de uitzondering, geldboete de regel is. Op die manier blijft de geest van het amendement bewaard. Het lid pleit er wel voor om het tweede luik van het amendement, namelijk de verhoging van de administratieve geldboete tot 4.000 frank, te behouden.

De Commissie stemt hiermee in en hierop dienen de heren S. De Clerck, M. Bartholomeeussen en H. Van Dienderen (Stuk 298(1992-1993)-Nr.2) een amendement in ertoe strekkende op de vierde regel het woord 'tweeduizend' te vervangen door het woord 'vierduizend'.

Het amendement van de heren D. Van Mechelen, G. Geens, P. Van Grembergen en mevrouw M. Dillen wordt met 6 stemmen tegen 2 bij 2 onthoudingen verworpen.

Het amendement van de heren S. De Clerck, M. Bartholomeeussen en H. Van Dienderen wordt unaniem aangenomen.

Het aldus geamendeerde artikel wordt met 8 stemmen bij 2 onthoudingen aangenomen.

Artikel 8

Bij dit artikel worden geen opmerkingen geformuleerd.

Het artikel wordt unaniem aangenomen.

III. EINDSTEMMING

Het ontwerp van decreet wordt met 9 stemmen bij 1 onthouding aangenomen.

Het lid dat zich onthoudt stelt dat hij ten gronde geen bezwaar heeft tegen het voorliggend ontwerp van decreet, maar dat hij niet kan aanvaarden, ten eerste, dat het geen einde stelt aan de wildgroei in het medialandschap, en ten tweede, dat het de minister niet meer slagkracht geeft om ter zake daadwerkelijk op te treden.

De Verslaggever,

F. SARENS

De Voorzitter,

W. SEEUWS

TEKST AANGENOMEN DOOR DE COMMISSIE

Artikel 1

Dit decreet regelt een aangelegenheid bedoeld in artikel 59bis van de Grondwet.

Artikel 2

Voor de toepassing van dit decreet wordt verstaan onder :

1° omroepen : het oorspronkelijke uitzenden via de kabel of draadloos, via zendapparatuur op aarde of aan boord van een satelliet, in al dan niet gecodeerde vorm van voor ontvangst door het publiek bestemde programma's.

Die programma's kunnen bestaan uit klank-, televisie- of andere soorten van programma's. Hieronder is mede begrepen het overdragen van programma's tussen ondernemingen met het oog op doorgifte daarvan aan het publiek. Hieronder zijn niet begrepen communicatiediensten die informatieve gegevens of andere prestaties op individueel verzoek verstrekken zoals telekopie diensten, elektronische databanken en andere soortgelijke diensten ;

2° radio-omroepdienst : dienst voor radioverbindingen die uitzendingen doet welke bestemd zijn om rechtstreeks door het publiek in het algemeen te worden ontvangen. Deze dienst kan bestaan uit klank-, televisie- of andere soorten van uitzendingen.

Voor de radio-omroepdienst per satelliet geldt de uitdrukking „bestemd om rechtstreeks door het publiek in het algemeen te worden ontvangen” zowel voor de ontvangst via een kabelradio- of een kabeltelevisienet als voor de ontvangst door middel van een collectieve of een individuele antenne ;

3° omroepzendapparatuur : ieder apparaat bestemd om signalen van de radio-omroepdienst uit te zenden of om het transport van omroepsignalen via radioverbindingen te verzorgen ;

4° omroepzendvergunning : vergunning voor de exploitatie van ieder apparaat bestemd om signalen van de radio-omroepdienst uit te zenden ;

5° omroeptransportvergunning : vergunning voor de exploitatie van ieder apparaat bestemd om het transport via radioverbindingen te verzorgen van omroepsignalen voor omroepdoeleinden ;

6° openbare omroeporganisatie : de Nederlandse Radio en Televisie-uitzendingen in België, Omroep van de Vlaamse Gemeenschap, afgekort BRTN ;

7° partikuliere omroeporganisatie : de niet-openbare televisieverenigingen en de niet-openbare radio's, door de Vlaamse Gemeenschap erkend.

Artikel 3

§ 1. Niemand mag omroepzendapparatuur bezitten of exploiteren zonder schriftelijke omroepzendvergunning en/of omroeptransportvergunning, uitgereikt door de Vlaamse Executieve.

De omroepzendvergunning en de omroeptransportvergunning zijn persoonlijk en mogen aan een derde slechts

worden overgedragen na het schriftelijk akkoord van de Vlaamse Executieve.

§ 2. Onverminderd het gestelde in § 5 mag de Vlaamse Executieve uitsluitend een omroepzendvergunning en/of omroeptransportvergunning toekennen aan de door haar erkende particuliere omroeporganisatie.

§ 3. De Vlaamse Executieve bepaalt de modaliteiten en de procedure voor het aanvragen, het wijzigen, het schorsen, of het intrekken van de omroepzendvergunningen.

De omroepzendvergunning geldt voor de duur van de erkenning van de particuliere omroeporganisaties.

Het opschorten of intrekken van de erkenning van de particuliere omroeporganisaties heeft het opschorten of het intrekken van de omroepzendvergunning tot gevolg.

§ 4. De Vlaamse Executieve bepaalt de procedure en de modaliteiten voor het aanvragen, het wijzigen, het schorsen of het intrekken van de omroeptransportvergunning en de duur van de omroeptransportvergunning.

§ 5. De in § 1 van dit artikel bedoelde vergunningen zijn niet vereist voor de openbare omroeporganisatie. De Vlaamse Executieve stelt de openbare omroeporganisatie de frequenties ter beschikking die zij nodig heeft voor het exploiteren van haar omroepzendapparatuur.

Artikel 4

De Vlaamse Executieve stelt de specifieke politieverordeningen vast die de omroeporganisaties aanbelangen.

Artikel 5

De Vlaamse Executieve bepaalt de specifieke technische voorschriften van de vergunningen.

Artikel 6

De Vlaamse Executieve stelt het bedrag vast dat moet worden betaald door de titularissen van de vergunningen voor de dekking van de kosten voor het uitreiken, wijzigen of toezicht op de vergunningen. Zij bepaalt de **betalingsmodaliteiten** van deze rechten.

Artikel 7

Inbreuk op artikel 3 van dit decreet en de in uitvoering daarvan genomen besluiten wordt gestraft met een gevangenisstraf van acht dagen tot één jaar en met een geldboete van tweehonderd tot vierduizend frank of met één van die straffen alleen.

Artikel 8

Artikel 3 van de wet van 18 mei 1960 houdende organisatie van de Instituten der Belgische Radio en Televisie, wordt opgeheven wat de Vlaamse Gemeenschap betreft.
